

Розділ І,

у якому Редька мало не зжирає Булька,
але сам потрапляє в халепу
і ненадовго стає синочком

«Я дурбелик! Я дурбелик! Сам собі винен! —
картав себе горобчик Булька. — Спізнюся! Точно
спізнюся!»

Він ще дужче задріботів крильцями. Ось уже й
річечка, а ген — заквітчаний кульбабовими усміш-
ками пагорб, а за ним, над дорогою, — ошатний
будиночок. Отуди Бульці й треба. Бо там щодня,
саме цієї пори, хазяйка будиночка сипле дворо-
вому птаству крупну, смачнющу пшеницю, налиту
сонцем, неначе бурштин.

«Ой! Мабуть, таки спізвився!»

На подвір'ї панували гвалт і рейвах. Кури лізли
на качок, качки перли на курей, гуси, пнучись
до поживи, витягали шиї в тонкі ниточки так,
що шиї мало не вривалися...

— Так мені й треба: іншим разом буду тямкуватіший! — сердито цвірінькнув Булька й шугонув донизу — в самісіньке пташине юрмисько.

Він метався поміж курей і качок, намагаючись вхопити бодай одне зернятко. А ще ж треба було пильнувати того безсовісного й безсердечного хижака. Ну, того Редьку! Не знаєте? Краще б вам і не знатися з тою рудою потворою. Вусате, окате, а пазурі, а зубища!.. Краще б не... фурррррр...

Хух! Булька сидів на вишневій гілці й чекав, доки його маленьке серденько вернеться на своє місце. Бо бідолашному горобчикові здалося, що воно зараз деінде, а не в грудях. Ох і страховисько! Як стрибонуло! Булька ледь випурхнув з-під самого котячого носа, і навіть відчув, як бридко тхне сметаною з його ікластої пащеки.

Аж тут з будинку навскоки вибігла Марійка. Її меткі оченята миттю «взяли на приціл» рудого кота. Захопившись полюванням на Бульку, Редька не помітив, що й на нього вже розпочато лови. Марійка навшпиньки підкралася до кота і цупко вхопила Редьку за руде хутро.

— Синочку! — радісно вигукнула Марійка. — Який же ти неслухняний!

Кіт заходився пручатися й нявчати не своїм голосом, але дівчинка притисла його до себе так міцно, наче то й справді був її любий синочок, а не рудий котяра.

— Ай-яй-яй! — картала Редьку Марійка. — Хіба ж можна втікати від рідненької неньки? Який же ти нечемнюх! Ось зажди, я зроблю тобі памперса.

Мабуть, Редьці не хотілося памперса, бо зачувши таке, він заверещав ще дужче й пронизливіше. Але Бульці цей котячий вереск був миліший за голос лісових дзвіночків, гарніший за соло коника-скрипаля, що живе на луках, втішніший за шерхит пшеничного колосся на далекому Золотому полі. Так йому й треба, хижакові. Знатиме, як нападати на слабших.

— Відпусти!!! — репетував Редька. — Негайно постав мене на місце!!!

— Не нявчи! — строго відповіла на те Марійка.

— Я буду дряпатись! — погрожував Редька.

— Якщо не перестанеш кричати — поставлю в куток! — пригрозила Марійка. — Чемні дітки так не поводяться.

— Я тобі не дитина! Не синочок! Я — кіт! Я вкушу! — на весь двір кричав кіт.

— Ну чого ти рознявчався? Ходімо до хати, зроблю тобі памперса.

— Це все ти! — бачачи, що на дівчинку не діють його благання, Редька звернувся до Вареника. — Це ти винен!

Вареник навіть вухом не вів. Він лежав, заплющивши очі, і вдавав, що спить. Насправді пес не спав, просто так йому було затишніше: нічого не бачиш — отже, ні до чого не маєш стосунку. Не маєш ні до чого стосунку — нікому нічого не винен. Нікому нічого не винен — ніхто тебе не чіпає. Вареник любив спокій. У нього була буда, був ланцюг, була миска. В мисці лежала кістка. Все решта пса не обходило.

Редька знав Вареника як облупленого, тож був упевнений, що пес не спить.

— Не придурюйся, старе ледащо! — винявкував кіт. — Хоч би гавкнув, хоч би попередив!..

— От цікаво, про що ти нявчиш? — мовила Марійка.

Дівчинка на мить розслабилася, чим і скористався Редька. Він шарпонувся, відштовхнувся від Марійки, приземлився на траву — і лови вітра в полі...